

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο αφησαμε τον άγιο Ρενέ Γισάρ δέσμο στα χέρια των ανθρώπων το υ Φερρόν και τον δι- κηγόρο να μιλάει με την πρόην σύζυγό του στ ό βασιλικό δαυέρισμα της τε- λειντίας, περασμένα μεσάνυχτα.

Η ΟΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ

συν μίαν ώρα, μονά- χα μίαν ώρα. "Ω, Γ- ωάννα, γιά σκέψου, τί θά χάσης; Μήπως είνε ή πρώτη φορά που...; Μίαν ώρα σου ζητώ, τίποτε περισσό- τερο. Και σου όρσι- ζομαι ότι δεν θ' αγ- γίξω ούτε μιά τριχιά απ' τόν φίλο σου. Αδ- υιο θά ξαναδής τόν Ρενέ, θά σου τόν δώσω πίσω ζωντανό. "Ελα, τί διατάξεις; "Άλλοτε είδωσες εύχαρίστια στην άγκαλιά μου. "Η τό έσχάσες ;..."

"Η Γωάννα έβαλε στον Φερρόν, κατ' έντολή του, μέσα σ' ένα ποτήρι παλιό έλεγκτο κρασί και τού τό προσέφερε.

— Πραγματικό νέκταρ! είτε ό δικηγόρος, άφού τό ήπες. Βλέπω ότι ό βασιλεύς σάς περιποιείται έξαιρετικά. Φροντίζει τόσο γιά σένα, όσο και γιά τούς... φίλους σου.

"Η ώραία Φερρονιέρα δυο πήγανε και γινόταν άχρόστερη. Οι σω- κασμοί τού άπατημένου σύζυγου της την έπήλθωναν κατάρχαδα. Δεν μπορούσε πιά να κρατηθή.

— Κύριε !... τού είτε με φωνή που έστρεψε περισσότερο από όχη, παρά από φόβο, με ζήτησατε γιά να μω μέλισσατε... Τι έχετε να μω πείτε ;..."

"Ο Φερρόν άδειασε με την ήσυχία του τό ποτήρι του και, κοιτά- ζοντας την πρόην σύζυγό του κατόματα, της είπε :

— "Α, άναπονοείτε καίλας; Βλέπω ότι έχετε άμια όμορμικό. Καταλαβαίνω όμως την άναπονοηρία σας. Χάνετε τόσες πολύτιμες στιγμές, δεν είν' έτσι ;"

"Η ώραία Φερρονιέρα άναστήχισε.

— Αιούπ, έξακολούθησε ό Φερρόν, να τί έχω να σου είπώ. Γω- άννα, σ' αγαπώ! Τό ξέρω, έχω άδικω, αλλά σ' αγαπώ! Μ' έδωλανες, ποτναξες κακό, με άτίμασες. Μά δεν μπορώ να βγάλω απ' την καρ- διά μου την αγάπη σου. Σ' αγαπώ και... τώρα... τώρα είμαστε μόνοι μας... Μ' έννοεις ;..."

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ό δικηγόρος θέλησε να πληρώσει τη σύ- ζυγό του και να την άγκαλιάσει, ποικονομίζοντας :

— Σε ποθώ, Γωάννα !...

— Ποτέ! φώναξε η' άποτροπιασμέ ή Γωάννα. Ποτέ !...

Και έτρεξε πρός την πόρτα.

— Ποτέ! Άκούμα την ίδια λέξη μεταγαρίζομαι ; της είπε χω- γελώντας ό Φερρόν. Βλέπω ότι δεν με καταλάβατε, κυρία.

— Ναι, έτσι φαίνεται, είτε με όχη ή Γωάννα. Και προσέξετε καλά, γιατί θά καλέσω τούς έπλητές μου.

— Τους έπλητές σας; Μορφέ μπαρό! Άπό τότε έμιασε να μέλνη

έτσι ή προστατειομένη μου, ή μικρή Ζαρά, ή ταγγάνα που μάςφερα άλλοτε απ' τούς δρό- μους και που τώρα άπειλεί να με διώξη με τούς έπλητές της; Άλλά, δυστυχισμένη, λημοναίξες, ότι κρατώ στα χέ- ρια μου τό Ρενέ; Ο έσοπτης σου θάνα νεκρός μόλις βγώ άπρωστος απ' αυτό τό δωμά- τιο..."

"Η Γωάννα βρέθηκε σε φο- βική άμνηχανία.

— "Α! φώναξε, σταυρό- νοντας τά χέρια της άτελει- σμένα. Αυτό που ζητάς είνε ά- τμιά! Θά τολμήσης να τό κάνει ;"

"Ο Φερρόν άναστήχισε τούς ώμους του και της είτε με πάθος :

— Πόσο ώραία φαίνεσαι έτσι θμυκιωμένη !...

— Άλλά ποτέ δεν σ' αγά- πησα... Δεν σ' αγάπησα πο- τέ..., ούρλιαξε ή Γωάννα.

— Δεν περάζει. Μήπως ά- γαπάς περισσότερο τόν βασι- λέα, που τόν προσδίνεις με τούς φίλους σου; άπάντησε σω- καστικά ό Φερρόν. Κι' όμως, άνήρκες σ' αυτόν. "Επιφός, ά- λογώσικε σύντομα. Είσαι μιά παλλακίδα τού βασιλέως. Θέ- λω να γίνης δική μου άπόψε... Διαφορετικά, θά σοτώσω τόν μικρό σου φίλο. Πώς ;... "Εμ- πρός λοιπόν... "Αν δεν μω άπαντήσης, θά φύγω. Θά φύ- γω και μέσα σε πέντε λεπτά ό Ρενέ θάνα νεκρός. "Αν θ- μως δεχτής, θά μείνω μαζί

στο μεταξύ αυτό, ό Φερρόν πλησίασε κοντά στην Γωάννα και τράβηξε άπότομα τό μονόχια της. Άμέσως έλαμψαν γυμνοί οι άλα- βάστρινοι ώμοι της και φάνηκαν με μιάς έλα τά θέληγμια τού στή- θους της. "Η δίστιχη γυναίκα δεν άναποτέζονταν πιά. Είχε κλείσει τά μάτια της κι' είχε άφείθει στά χάρια τού γέρο δικηγόρου.

"Ο Φερρόν την πήρε απ' τό χέρι, την έσοφισε στην άγκαλιά του και κόλλησε τά χείλη του διαδοχικά στά μάτια της και στό χείλη της. Μειθωμένος πιά απ' τό πάθος του, την παρέρωσε σ' ένα γυ- δανί..."

"Η Γωάννα ύποχωρούσε όλοένα, άμνητόταν στη διάθεσί του, δεν τού έλεγε τίποτε. Μονάχα σε μιά στιγμή άφησε έναν έλαφρό άνα- στεναγμό και δυο δάκρυα κινήσαν στα μάγουλά της..."

"Υστερ' από μιά ώρα, ό Φερρόν βγήκε γρήγορα— γρήγορα απ' την πορτίτσα τού κήπου τού μεγάρου της Γωάννας.

"Η Ζιλιέτ έξλεισε πίσω του την πόρτα, κατασταννημένη, κατα- τρεμαγμένη..."

Βγαίνοντας απ' τό μέγαρο της Γωάννας, ό Φερρόν τράβηξε γιά τό χαμόσπιτο τού Κλαυδίου Κορά.

— "Ο μικρός; ρώτησε.

— Είτε πάντα στό ύπόγειο.

— Κάβεται ήσυχά ;

— Σάν άρνάικα.

— Πήγανε να μω τόν φέρης.

"Ο τυχροδίκτης κατέθηκε στό ύπόγειο και ξαναγύρισε με τόν αιχ- μάλωτό του. "Ο δικηγόρος έλιωσε τά δεσμά τού Ρενέ και, δείχνοντάς του την πόρτα, τού είτε :

— Είσαι ελεύθερος... Φύγε !...

"Ελεύθερος; "Ο Ρενέ δυσκολευτόταν να ποτήρη σ' αυτά του. "Απόσσο, κινήθηκε να φύγη, κοιδιασμένος και παρατατώντας.

— Άκουσε διά, τού είτε έ- ζαίμανα ό Φερρόν, σταμιατώντας τον. Σάν φίλος τού πατέρα σου που είμαι, σε σμυθολογώ να μην ξανακλήρωσής την είνο- κωμένη τού βασιλέως. Σε κρά- τησα στα γονατά μου μωρό και δεν θέλω τό κακό σου. Άπόψε καίλας να γυρίσης στη Βουρ- γουνιά. Και να μην την ξα- νεύδής... Ποτέ, ποτέ !... Άκου- σες ;..."

Τό τέλος της περιπετειώ- δους αυτής ιστορίας μας δεν θά σας τό ποιήμε μείς. Θ' αφή- σουμε να σας τό πη σ' ένα ά- πόσπασμα της ιστορίας του ό χρονογράφος της έποχής Μι- ζεραί.

"Η αίτια τού θανάτου τού Φραγκίσκου Α', γράφει ό Μι- ζεραί, ήταν ένα τρομερό μετα- δοτικό νόσημα, τό όποιο τού μετέδωσε μιά φίλη του, όνομα- ζόμενη «Ωραία Φερρονιέρα». "Η εικόνα της γυναίκος αυτής σώζεται ακόμα σε μερικές πι- νακοθήκες. Την τρομερή νόσο την μετέδωσε στη Φερρονιέρα ό σύζυγός της, ό όποιος εκδι- κήθηκε έτσι κι' αυτή την ίδια και τό βασιλέα που τού την άρ- παξε από την άγκαλιά του.

"Η ώραία Φερρονιέρα δεν μπόρεσε ν' άνδέξη στη φοβερή ασθένεια και έγκαταλειμμένη απ' όλους, άπομονωμένη, περι- φρονημένη πέθανε μετά μιά δομάδα.

"Ο βασιλεύς όμως, ό όποιος είχε ικανούς γιαιτρούς και μω-

Σπανιόλα (Τού Μοντράζο)

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Ο Κινέζος γελάει όταν δηγγείται το θάνατο των οικείων του και η νεύση κλαίει όταν την πηγαίνουν πάνω στο φορείο στο σπίτι του συζύγου της.

— Οι Κινέζοι, ενώ απαντούν πρόθυμα σ' ένα πλήθος άσημάντων ερωτήσεων, προσβάλλονται όταν τους ρωτήσει κανένας φίλος τους για την υγεία της συζύγου και των παιδιών των.

— Όταν μπει ξένος στο σπίτι κανενός Κινέζου, ο νοικοκύρης σπεύδει να σκεπάσει το κεφάλι του και αρχίζει να τρίβει τα χέρια του.

— Στην Κίνα χρώμα του πένθους είναι το λευκό.

— Οι Κινέζοι γράφουν εκ δεξιών προς τα αριστερά και από τα πάνω προς τα κάτω, σε στήλες κάθετες, κατά τρόπο δηλαδή που τα βιβλία τους αρχίζουν από μη δίπου τελειώνουν τα δικά μας.

— Στα Κινέζικα σχολεία, όταν οι μαθητές λένε το μάθημά τους, γυρίζουν τη ράχι τους προς το δάσκαλο.

— Στην Κίνα ο μητρικός άσπασμός είναι άγνωστος, γιατί ή μητέρα αντί να φιλήσει το παιδί της τού... μαρτζετα.

— Στα Κινέζικα δείτνα αρχίζουν από τα γλυκίσματα και τον πεπονόσπορο και τελειώνουν στα φρούτα και στο ζωμό.

— Οι Κινέζοι λπτείνουν πάντα γυρισμένοι προς τα δεξιά.

— Όταν στην Κίνα χτύζουν σάπια αρχίζουν από τη... στέγη, την όποια στηρίζουν με στύλους μέχους δ-του γίνουσι κι οι τούχοι.

— Ωραία γυναίκα θεωρείται στην Κίνα εκείνη που έχει μητή πλακουττή και όλοσφρόγγυλο πρόσωπο, πεσιμένο στους ζορτάριους προς τα μέσα.

— Η μητέρας στην Κίνα μόλις γεννηθούν τα κοριτσάκια τους συνηθίζουν να πίνουν δυνατά τη μητή τους για να την κάνουν πλακουττή, ή γουον... φουαί!

— Οι Κινέζοι, αντίθετος προς τους Ευρωπαίους, αφήνουν τα νύχια τους να μεγαλώνουν σε σημείο που πολλές φορές φτάνουν εις μήκος... δέκα πότων!

— Μιά από τις εφτά περιπτώσεις διαζυγίου που προβλέπουν οι Κινέζικοι νόμοι είναι και ή... φλουαία της γυναίκος.

— Η εφημερίδες στην Κίνα είναι πολύ λίγες σχετικά με την Ευρώπη και ο αριθμός των αναγνωστών πολύ περιορισμένος.

— Και ένα περίεργο! Η ναυτική πιξίδα των Κινέζων είναι κωμωμένη κατά τέτοιον τρόπο που να μη δείχνει το βορρά, αλλά το νότο.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Στην Ορεγόνη της Αμερικησ υπάκουε μια οικογένεια, της όποιας τα μέλη έχουν άλλόκοτες συνηθειες. Καθένας τους π. χ. είναι υποχρεωμένος να παίρνει το υπάνιο του ξηι φορές το ήμεροσντίον.

Εκτός των μελών της οικογενείας αυτής σε κανέναν άλλον δεν επιτρέπεται ή είσοδος μέσα στο σπίτι. Έπισεις όσοι άνθρωποι στην Ιδιόρρηθη αυτή οικογένεια εργάζονται έπi μια έξαιτία συνηώς και τον ήβδομο χρόνο ξεκοιράζονται.

ροσσε να συνηθώνη κάλλιστα, έδασαξε άλλα όχτω χρόνια και τότε πέθανε.

» Η παράδοσι προσθέτει ότι την ήμερα που έθαβαν την ένδοσιμένη του Φραγκίσκου πήγε κι' αυτοκτόνησε πάνω στον τάφο της ένας άνθρωπος που έμοιαζε μάλλον με φάντασμα.

» Το φάντασμα αυτό ήταν ο Ζάν Φερρόν, ο πλούσιος δικηγόρος, του όποιου ή ζωή κατεστράφη από την άπιστία της συζύγου του.

» Όσο για το νεαρό Ρενέ, αυτός ακολουθώσε τη συμβουλή του άλλου προσιταμένου του, του Φερρόν, κι' έφυγε άμέσως για τη Βουργουνδία.

» Στην άρχή στενοχωρήθηκε γιατί έχανε την αγαπημένη του, αγρόπνησε, έκλαψε, αλλά στο τέλος παρηγορήθηκε. «Μα έμαθε το θάνατο της Ίωάννας, έκλαψε πάλι, αλλά την άκόμα νέος και παρηγορήθηκε γρήγορα.

» Όσοσο ο Ρενέ ξεακολουθώσε να θυμάται πάντα την ωραία Φερρονιέρα που τον είχε αγαπήσει άληθινά και που την αγαπήσε κι' αυτός μ' όλη τη θερμή της νεανικής καρδιάς του.

» Όσο για τον Άλαιν Μπριντό, τον καρπούρη υπάλληλο του Φερρόν, αυτός είχε μαζέψει άρεκετά παραδάνια και ζούσε ήσυχος.

» Άλλά μιά νύχτα μήκαν λωποδότες στο σπίτι του, τον έκλεψαν και το πρωί έβρήκε μαχαιρωμένος άπάνω στο κρεβάτι του!...»

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ: Η έρωτική ζωή, τα άπορρόπαια εργάματα και ο φρικώδης θάνατος της Μαρίας Δονιλόβνας.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μετα την κατάληψη των Ίωαννίνων. Προς την Αύλωνά. Ο στρατηγός Ίωάννου προσέλασε ακάθεκτος. «Όπου ξεφύτρωσεν στη μέση οι αδελφοί! Γταλοί. Μιά δυσάρεστη διαταγή. Ο Ίωάννου έπιμένει. Προς τα έπισω με δάκρυα στα μάτια και βαρειά την καρδιά!... Ο Πατριάρχης Άλεξανδρείας... διπλωμάτης!...»

Όταν ο Έλληναός στρατός κατέλαβε τα Γιάννενα και έδεχόθη προς την Βόρειο Ήπειρο, ή Μεραρχία του στρατηγού Ίωάννου, προχωρούσε προς την Αύλωνά.

Την προέλασι αυτή την έμαθαν οι Γταλοί, οι κατασκοπεύοντες τις κινήσεις του Έλληναού στρατού και μεταχειριζόμενοι κάθε δόλο και άνανδρο μέσον έναντιον του, και έπαισαν την Κυβέρνηση στην Αθήνα, να διατάξη να μην καταλάβη ο Ίωάννου την Αύλωνά.

Ένώ λοιπόν ο Ίωάννου βρισκότανε στο Τεπελένι τον πρόφτασε ένας δρομαίος άγγελιοφόρος, ο όποιος είχε σταλεί από το Άργυρόκαστρο, με μια έπείγουσα διαταγή του ύπουργείου των Στρατιωτικών για το στρατηγό.

Μόλις έλαβε τη διαταγή ο Ίωάννου κατάλαβε άμέσως περί τίνος πρόκειται, και γι' αυτό άντι, να την άνοιξη, έβαλε το φάκελλο στην τσέπη του και γυρίζοντας στον έφεδρο λοχαγό τότε κ. Βασ. Καβαδία, Πρόεδρο Πρωτοδικών σήμερα, στην Ήρατάετρα της Κρήτης, του έλε: — Καταλαβαίνω τι μου γράφουν. Άλλά εγώ δεν θ' άνοιξω το φάκελλο και θα τραβήξω ίσια για την Αύλωνά.

Πράγματι δε διατάξε να προχωρήσει έμπρος ή Μεραρχία του.

Την άλλη μέρα όμως ο κ. Καβαδίας και οι άλλοι άξιωματικοί κατόρθωσαν να πείσουν το στρατηγό ν' άνοιξη την εξ α ι ρ ε τ ι κ ω σ έ π ε ι γ ο υ σ α ν διαταγή που είχε λάβει.

Ο Ίωάννου την άνοιξε, τη διάβασε και είδε πως δεν είχε πέσει ξωσ στις προβλέψεις του. Το ύπουργείο τον διάτασσε να σταματήσει την προέλασι του, του άπέρχονε να καταλάβη την Αύλωνά και του συνιστούσε να γυρίσει πίσω και να μείνη στο Κοΐτσι της Χειμάραας.

Αντίκειν στο μέρος πουχε σταθμώσει ή Μεραρχία την ήμερα αυτή φανόντουσαν δύο μεγάλα Έλληναικά χωριά. Οι Καλαρρότες και ή Μπόλωνά.

— Πάμε να τους χαιρετήσουμε και τους Έλληνες αυτούς, εκεί πέρα, είπε ο Ίωάννου κι' έπειτα θέλωμε τί θα κάμουμε.

Πράγματι δε προήλασαν και κατέλαβαν και τα δύο αυτά χωριά.

Η Αύλωνά δεν άπέχε πεία παρά όχτώ όρες πελοπορικώς. Βρισκόταν δηλαδή πολύ κοντά κι' ο Ίωάννου άντιπονοούσε να πάη κι' ως εκεί.

— Έ, πάμε να χαιρετήσουμε και την Αύλωνά; έλε άξαφνα στους άξιωματικούς του. Τι διάβολο, θα μας διατάξονε έμάς οι δρομομακαρονάδες;

Άλλά οι άξιωματικοί τον έπεισαν ότι ή Κυβέρνησις για να δινή τέτοιες διαταγές είχε το σκοπό της κι' έπρεπε να την υπακούσων.

Τότε ο Ίωάννου διακυρωμένος διάταξε τη Μεραρχία του να γυρίσει και να καταλισητή στο Κοΐτσι της Χειμάραας.

Πρό δλίγων ήμερών ή Α. Θ. Π. ο Πατριάρχης Μελέτιος της Άλεξανδρείας, έπηγε ν' άποχαιρετήση τον Πρωθυπουργό της Αίγυπτου Σίβν Πασά, προκειμένου να φύγη για τις ήλληνορθώδοξες κοινότητες των παραλίον της Βορείου Άφρικης.

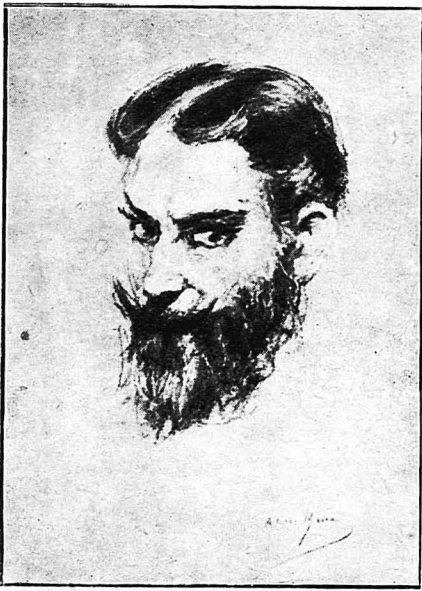
Ο Πρωθυπουργός, στον όποιο άνηγγέλη ή έπίσκεψις του Πατριάρχου, ψιθύρισε με προφανή δυσάρεσκια: — Πάλι για τους «Κανονισμούς» θα μου μιλήση;... Άς εσέλθει...

Ο Πατριάρχης μήκη στην αίσθησι και χαρήτησε τον Πρωθυπουργό, λέγοντάς του: — Έξοχότατε, ήθα να σας άποχαιρετήσω. Πηγαίνω να έπισκεφθώ το πνευματικό μου ποίμιο στα παραλία της Βορείου Άφρικης.

Όταν, Θεοό θέλοντος, ξαναγυρίσω, θα σας ύπεκωμισω την έκκομισωσιν ύπόθεσι των Κανονισμών. Τώρα όμως δεν θα σας πώ γι' αυτό ούτε λέξι.

Ο Σίδου χαμογέλασε και γυρίζοντας στον Διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου: — Φροντίσατε, του έλε, να έκοδη για την Α. Θ. Π... δ ι π λ ω μ α τ ι κ ή διαβατήριο.

Κι' έβγίνοντας κατόπιν τη διαταγή του αυτή για το διαβατήριο του Μελετίου, ψιθύρισε στους παρισταμένους: — Αυτό δεν είναι Πατριάρχης, είναι... θελωμάτης, βρε άδερφέ L...

Ο πολυς Μπέρναρ Σω.

